

Jaime Pitarch

18.06.09 > 17.09.09

Àngels Barcelona presenta els nous treballs de Jaime Pitarch (Barcelona, 1963). Mitjançant senzilles intervencions, Pitarch transforma objectes i rituals de treball mundans en instruments per a una reflexió crítica. Freqüentment, la seva obra consisteix en accions obstinades que condueixen a resultats aparentment absurds, improductius, invisibles o inimaginables. Tot i així, aquest absurd no és, autocomplaent: qüestiona les relacions de sociabilitat, de identitat, i de conducta entre l'home i la seva producció material.

Per a Pitarch, aquesta és simplement conseqüència de l'*angst* d'un home extraviat davant un entramat d'estructures socials en constant mutació en les quals versa tota la seva energia en un intent fallit per "pertànyer", per "inserir-se en elles". El tema del temps, (com allò que ens deixa constantment fora de joc) és doncs una constant en la seva obra. Un temps *Virilà* que és a voltes al·ludit, detingut o convertit en un aliat invisible anomenat "procés".

Si l'expressió de Bàrbara Kruger "I shop therefore I am" posava en evidència la banalització de la nostra existència i de la nostra cultura, Pitarch sembla interessar-se per allò una mica més arrelat a l'existència de l'home i que antecedeix al comerç: la seva pulsio per fabricar (que va conduir a adjuntar l'expressió *homo faber* a la de *homo sapiens* al S. XVIII). Una pulsio que l'ha conduït a la cultura de allò banal a la qual al·ludeix Kruger i en la qual Pitarch situa aquest ésser contemporani extraviat. La sobreproducció material és doncs símptoma i conseqüència d'aquesta pèrdua que ens manté atrapats en un cercle viciós dins el qual semblen viure segons el lema "produeixo (indiscriminadament), després existeixo".

A partir d'aquesta premissa Pitarch observa la manera en que la imatge i la paraula (també sobreproduïdes, i objectualitzades per al consum), contribueixen a l'aïllament de l'individu i emprà tècniques atípiques en la construcció d'imatges aparentment convencionals, per a fer-nos reflexionar sobre allò que aquestes amaguen i que possiblement és allò que importa. D'aquesta manera, construeix per a l'exposició dues aparents pintures de gènere fetes per encàrrec que pengen de les parets de la galeria: *Autorretrato de un pintor engañado* i *Naturaleza ciega*. Així, l'artista fa aparèixer la imatge com a residu final d'un procés que la supera perquè no pot ser capturat. Ambdós treballs evidencien l'espai distant entre vida i representació, entre la història de les coses i l'embaïllament de l'art davant la seva pròpia història.

Aquesta disjunció entre imatge i realitat, i la sospita que la primera suscita en l'artista, ja s'havia manifestat en sèries anteriors com els dibuixos *Disposable realities* o la sèrie de puzles "pelats" que va iniciar recentment, un dels quals (*El jardí de les delícies*) forma part de l'exposició.

La voluntat de dissoldre la frontera que separa l'*exterior* (realitat) de l'espai hermètic on els discursos i les imatges es gesten i s'escenifiquen, es manifesta en el vídeo *Pared blanca*: la mà de l'artista escata obstinadament el blanc de les parets (del seu estudi o de la galeria?) fins a eliminar-lo. Una mà que progressivament es tenyeix de blanc a mesura que la suor causada per aquest exercici reiterat, es va impregnant de la pols de la paret .

Jaime Pitarch ha exposat de manera individual a la Galeria Fúcares, Madrid, 2008; *Solo Projects*, ARCO'08, (comissariat per Carolina Grau), Madrid, 2008; *Arts al Palau*, Palau Ducal de Gandía, Alacant, 2007; Spencer Brownstone Gallery, Nova York, 2006; *16 Proyectos de arte español*, ARCO'06 (comissariat per Maria de Corral) y al Casal Solleric, Palma de Mallorca, 2002; entre altres. A més, el seu treball ha sigut seleccionat per a múltiples esdeveniments y exposicions col·lectives, entre les quals destaquen: *The rest of now* (comissariat por Raqs Media Collective), Manifesta 7, Bolzano, Itàlia, 2008; *Pensa, Piensa, Think*, Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona, 2007; *Barcelone 1947-2007*, Fondation Maeght, Saint Paul, França, 2007; *The Freak Show*, Musée d'Art Contemporain, Lyon, 2007; *Ou ? Scenes du sud*. Carré d'Art Contemporain, Nîmes, 2007 y *Colección MACBA*, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, 2006. La seva obra és present en col·leccions públiques y privades como la del Museo Patio Herreriano, Valladolid; Col·lecció MACBA, Barcelona; Royal College of Art, Londres o Colección Bergé, Madrid.